de faktiske og retlige overvejelser, som domfældelsen af de pågældende hviler på, således at de vigtigste elementer i Kommissionens tankegang er tydelige for parterne såvel som for Domstolen.

8. Kommissionen er berettiget til på området for karteller at offentliggøre beslutninger, hvorved der pålægges sanktioner, for så vidt som en sådan offentliggørelse ikke udgør en afsløring af virksomhedernes forretningshemmeligheder.

9. En gentlemen's agreement udgør en aftale, der kan falde ind under forbudet i artikel 85, stk. 1, hvis den indeholder klausuler, der begrænser konkurrencen på det fælles marked i denne artikels forstand, og hvis disse klausuler nøjagtigt udtrykker parternes fælles vilje.

10. De i forordning nr. 17, artikel 15 omhandlede sanktioner har ikke karakter af tvangsbøder. De har til formål såvel at straffe ulovlig adfærd som at forhindre gentagelse heraf, således at deres anvendelse ikke er begrænset til de aktuelle krænkelser. Kommissionens beføjelse berøres altså ikke af det forhold, at den adfærd, der udgør krænkelsen, og virkningerne heraf, er ophørt.

11. Ved bedømmelsen af krænkelsens grovhed med henblik på fastsættelse af bødens størrelse skal der især tages hensyn til arten af konkurrencebegrænsningerne, antallet og vigtigheden af de pågældende virksomheder, den af hver af disse kontrollerede markedsandel inden for Fællesskabet såvel som markedssituationen på tidspunktet for krænkelsen.

I sag 41/69

ACF CHEMIEFARMA N. V., aktieselskab, med sæde i Amsterdam, repræsenteret af advokat H. van den Heuvel, Rokin 84, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, Centre Louvigny, 34b, rue Philippe II,

sagsøger,

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske konsulent, E. Zimmermann, som befuldmægtiget, bistået af advokat G. van Helcke, advokat ved den belgiske Cour de Cassation, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent, É. Reuter, 4, boulevard Royal,

sagsøgte,

angående et krav om annullation eller ændring af Kommissionens beslutning af 16.juli 1969, offentliggjort i Journal Officiel des Communautés européennes L 192 af 5. august 1969, s. 5 ff, vedrørende en fremgangsmåde i henhold til EØF-traktatens artikel 85

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco og P. Pesca-

tore, dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi (refererende), W. Strauß og J. Mertens de Wilmars.

generaladvokat: J. Gand,
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. N.V. Nederlandse Combinatie voor Chemische Industrie, Amsterdam (herefter: Nedchem) i hvis rettigheder sagsøger er indtrådt, indgik i 1958 sammen med fem andre nederlandske virksomheder, som det herefter hele tiden repræsenterede, en aftale med virksomhederne C. F. Boehringer & Söhne, Mannheim, og Vereinigte Chininfabriken Zimmer & Co., GmbH, Mannheim (herefter: Boehringer) og Buchler & Co., Braunschweig, ifølge hvilken disse virksomheder reserverede hinanden deres respektive nationale markeder og aftalte fastsættelsen af priser og kvoter for udførsel af kinin og kinidin til andre lande;

2. Buchler trak sig tilbage fra denne aftale den 28. februar 1959;

3. efter indskriden fra Bundeskartellamt, som aftalen var blevet anmeldt til, ændrede Boehringer og Nedchem i juli 1959 denne aftale derhen, at leveringer til EØF's medlemsstater var udelukket herfra;

4. i 1960 etableredes et nyt kartel mellem Nedchem og de to andre ovennævnte virksomheder, som kort efter udstraktes til franske og engelske virksomheder;

5. grundlaget for dette kartel var først og fremmest en aftale vedrørende handelen med tredjelande (herefter: eksportaftalen), der blandt andet fastslog en gensidig fastsættelse af de priser og rabatter, der fandt anvendelse på udførsler af kinin og kinidin, og en fordeling af udførselskvoter, der blev garanteret ved en udligningsordning for det tilfælde, at udførselskvoterne blev overskredet eller ikke opfyldt;

6. desuden udstrakte en gentlemen's agreement mellem de samme parter de ovennævnte bestemmelser til alt salg inden for fællesmarkedet;

7. denne aftale fastslog ligeledes princippet om beskyttelse af de nationale markeder til fordel for de enkelte producenter og forpligtede de franske medlemmer af kartellet til ikke at fremstille syntetisk klinidin;

8. Kommissionen, der mente, at de således aftalte konkurrencebegrænsninger kunne påvirke handelen mellem medlemsstaterne, pålagde ved beslutning af

16. juli 1969 (JO L 192, s. 5 ff) den sagsøgende virksomhed en bøde på 210 000 regningsenheder;

9. virksomheden N.V. Chemiefarma har ved stævning registreret på Domstolens justitskontor den 13. september 1969 indgivet søgsmål mod denne beslutning.

A — Vedrørende søgsmålsgrunden om Kommissionens manglende kompetence

10. Den sagsøgende virksomhed, der anfører, at eksportaftalen er blevet anmeldt til de kompetente nationale myndigheder, som ikke har rejst indvendinger, anmoder Domstolen om at efterprøve, i hvilket omfang traktatens artikler 88 og 89 og i påkommende tilfælde Rådets forordning nr. 17/62 nægter Kommissionen kompetence til at bedømme de således anmeldte karteller.

11. Ifølge forordning nr. 17, artikel 9, stk. 3 »forbliver medlemsstaternes myndigheder kompetente til . . . at bringe bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1 . . . i anvendelse«, dog kun »så længe Kommissionen ikke har indledt nogen procedure i medfør af artiklerne 2, 3 eller 6« i forordningen;

12. den midlertidige karakter, som således er tillagt de nationale myndigheders indgreb, har ingen indflydelse på Kommissionens fulde udøvelse af sine beføjelser inden for rammerne af det fælles marked;

13. under alle omstændigheder blev de gentlemen's agreements, der regulerede kartelmedlemmernes adfærd på det fælles marked, ikke gjort til genstand for den ovennævnte anmeldelse;

14. anbringendet er derfor ubegrundet.

15. Den sagsøgende virksomhed gør gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort sin kompetence, da den ikke har fremført de nødvendige oplysninger til bevis for opfyldelsen af de for anvendelsen af artikel 85 krævede betingelser;

16. dette anbringende vedrører krænkelse af væsentlige formforskrifter og ikke Kommissionens kompetence.

B — Vedrørende søgsmålsgrundens forældelse

17. Den sagsøgende virksomhed anfører, at Kommissionen ikke har taget hensyn til, at den påståede krænkelse er forældet som følge af den frist, som er forløbet mellem tidspunktet for de faktiske omstændigheder og Kommissionens indledning af den administrative procedure.

18. De retsforskrifter, der regulerer Kommissionens beføjelse til at pålægge bøder i tilfælde af krænkelse af konkurrencereglerne, fastsætter ingen forældelse;

19. forældelsesfrister skal af hensyn til deres formål, at tjene retssikkerheden, fastsættes forud;

20. fastsættelsen af deres længde og bestemmelserne for anvendelsen henhører under fællesskabslovgivers kompetence;

21. anbringendet er derfor ubegrundet.

C — Søgsmålsgrundene vedrørende procedure og formforskrifter

I — *Søgsmålsgrundene angående fremstillingen af klagepunkter*

22. Den sagsøgende virksomhed gør gældende, at Kommissionen i sin den 30. maj 1968 meddelte fremstilling af klagepunkter på utilstrækkelig vis har angivet de mod sagsøgeren rejste beskyldninger og de anvendte bevismidler;

23. Kommissionen skal ved denne forsømmelse have hindret Domstolens kontrol vedrørende lovligheden af den omtvistede beslutning.

24. Forordning nr. 17, artikel 19, stk. 1 forpligter Kommissionen til, før den træffer beslutning på området for bøder, at give de pågældende lejlighed til at udtale sig vedrørende de af Kommissionen mod dem fremførte klagepunkter;

25. Kommissionens forordning nr. 99/63, artikel 4 fastsætter, at Kommissionen i sine beslutninger mod virksomheder og sammenslutninger af virksomheder kun kan tage sådanne klagepunkter i betragtning, som de pågældende har haft lejlighed til at udtale sig om;

26. fremstillingen af klagepunkter opfylder dette krav, for så vidt som den omend summarisk men klart angiver de væsentlige faktiske forhold, som Kommissionen støtter sig på;

27. den forpligtelse, som pålægges Kommissionen ved artikel 19, er opfyldt, hvis Kommissionen under den administrative procedure fremfører de for forsvaret nødvendige oplysninger.

28. Kommissionen har i det foreliggende tilfælde klart angivet de væsentlige faktiske omstændigheder, som den støtter de rejste klagepunkter på, idet den udtrykkeligt henviser til de i protokollerne for visse møder mellem de pågæl-

dende virksomheder indeholdte erklæringer og korrespondancen mellem disse virksomheder i oktober-november 1963 vedrørende beskyttelsen af de nationale markeder;

29. Kommissionen har desuden på grundlag af sine undersøgelser fastslået, at de pågældende virksomheder med henblik på en eventuel mængdeudligning er fortsat med at udveksle oplysninger vedrørende deres salg og indtil udgangen af 1964 har opretholdt en ensartet prispolitik, og den har heraf udledt, at den indgåede gentlemen's agreement vedrørende produktionen og salget på det fælles marked også er blevet anvendt efter 1962;

30. de mod fremstillingen af klagepunkter rejste indvendinger er derfor ubegrundede.

II — *Vedrørende anbringendet om indsigt i forvaltningens akter*

31. Den sagsøgende virksomhed anfører, at Kommissionen har krænket retten til forsvar ved under den administrative procedure at nægte sagsøger indsigt i de væsentlige dokumenter, som den omtvistede beslutning hviler på;

32. sagsøgte anfører heroverfor, at den har givet den sagsøgende virksomhed lejlighed til at efterse de for bedømmelsen af klagepunkterne vigtige dokumenter.

33. I fremstillingen af klagepunkter beskyldes den sagsøgende virksomhed for indtil 1966, især ved sine salg i Italien, Belgien og Luxembourg, at have fulgt en med andre kininproducenter fælles prispolitik;

34. ifølge denne fremstilling følger den afstemte adfærd især af de af virksomhederne praktiserede ensartede priser for deres salg i de nævnte lande;

35. fremstillingen af klagepunkter (nr. 11, sidste afsnit) henviser til støtte for dette anbringende til resultaterne af de af Kommissionens tjenestemænd i disse lande gennemførte undersøgelser;

36. den sagsøgende virksomhed anmodede under den administrative procedure Kommissionen om at gøre sig bekendt med disse resultater;

37. Kommissionen har under henvisning til nødvendigheden af at beskytte de andre virksomheders forretningshemmeligheder nægtet at efterkomme denne anmodning.

38. Kommissionen har imidlertid selv fremført, at disse virksomheder gensidigt og regelmæssigt har meddelt hinanden oplysninger om de i de pågældende lande solgte mængder;

39. Kommissionen kunne i øvrigt i tvivlstilfælde have opfordret de andre deltagende virksomheder til at tage stilling til den sagsøgende virksomheds krav om meddelelse af de pågældende dokumenter;

40. Kommissionen ses ikke at have foretaget en sådan høring.

41. Den sagsøgende virksomhed har dog ikke i løbet af den administrative procedure bestridt, at den indtil udgangen af oktober 1964 førte en afstemt prispolitik;

42. den manglende meddelelse af dokumenter synes derfor kun inden for rammerne af den administrative procedure at have kunnet påvirke den sagsøgende virksomheds mulighed for at forsvare sig, for så vidt angår perioden november 1964—januar 1965;

43. dette spørgsmål vil derfor være at efterprøve i forbindelse med realiteten.

III — *Anbringenderne vedrørende affattelsen af afhøringsprotokollen*

44. Den sagsøgende virksomhed beskylder Kommissionen for ikke at have opretholdt forordning nr. 99, artikel 9, stk. 4, især fordi den har undladt inden for en rimelig frist at forelægge de pågældende parter en fuldstændig og nøjagtig protokol over afhøringen, idet den har fastsat en for kort frist for den sagsøgende virksomhed til at fremsætte sine udtalelser og ikke inden vedtagelsen af den omtvistede beslutning har sikret sig den sagsøgende virksomheds godkendelse af forslaget til protokol.

45. Den sagsøgende virksomhed, som rådede over en frist på tre uger til at fremsætte sine udtalelser til det forslag til protokol, som Kommissionen havde forelagt den, har ikke under den administrative procedure gjort brug af sin ret til at foreslå ændringer og har heller ikke anmodet om en forlængelse af fristen;

46. den kan derfor ikke nu beskylde Kommissionen for at have fastsat en for kort frist og for ikke inden vedtagelsen af den omtvistede beslutning at have sikret sig sin godkendelse af protokollen.

47. Den sagsøgende virksomhed gør desuden gældende, at Kommissionen har krænket grundsætningerne i EØF-traktatens artikler 217 og 248 sammenholdt med Rådets forordning nr. 1, idet den ikke har forelagt sagsøger protokollen affattet på nederlandsk.

48. Ifølge Rådets forordning nr. 1, artikel 3 skal dokumenter, som en fællesskabsinstitution retter til en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, affattes på denne stats sprog;

49. det forhold, at der ikke blev meddelt en nederlandsk affattelse af forslaget til protokol, udgør således en mangel ved oprettelsen af dette dokument, som kan påvirke dets lovlighed;

50. det fremgår imidlertid af de af den sagsøgende virksomhed fremsatte anbringender, at den pågældende var i stand til at skaffe sig tilstrækkeligt kendskab til indholdet af protokollen;

51. den sagsøgende virksomhed har ikke hævdet, at protokollen som følge af denne omstændighed indeholder væsentlige unøjagtigheder eller udeladelser i forhold til den;

52. det må derfor sluttes, at den fastslåede uregelmæssighed ikke i det foreliggende tilfælde har haft skadelige følger, der kan gøre den administrative procedure mangelfuld;

53. de ovennævnte anbringender vil derfor være at forkaste.

IV — *Anbringenderne vedrørende den sagsøgende virksomheds utilstrækkelige deltagelse i den administrative procedure*

54. Den sagsøgende virksomhed hævder, at Kommissionen ikke har overholdt den almindelige retsgrundsætning, der forpligter den til at lade de berørte parter deltage snævert i den administrative procedure med henblik på en fælles korrigering af eventuelle unøjagtigheder og komplettering af utilstrækkelige argumenter;

55. dette manglende samarbejde fra Kommissionens side skulle især fremgå af, at den omtvistede beslutning har opretholdt åbenbare unøjagtigheder, fordi der ikke er blevet taget hensyn til den sagsøgende virksomheds bemærkninger i dens stillingtagen til fremstillingen af klagepunkter.

56. Retten til forsvar er opfyldt, når alle berørte personer har haft mulighed for at fremføre deres skriftlige og mundtlige bemærkninger til de mod dem af Kommissionen rejste klagepunkter;

57. det er ubestridt, at den sagsøgende virksomhed har haft denne mulighed under den administrative producere;

58. dette anbringende er derfor ubegrundet.

V — *Anbringenderne vedrørende retsgrundlaget for Kommissionens forordning nr. 99.*

59. Den sagsøgende virksomhed gør gældende, at den ved forordning nr. 17, artikel 24 foretagne overførelse af bemyndigelse til Kommissionen til at fastsætte

bestemmelser om udtalelser fra parter og tredjemænd angår en lovgivningsvirksomhed og derfor er uforenelig såvel med artikel 87 som med bestemmelserne i artikel 155 i forening med artikel 4 i traktaten.

60. Artikel 87 tillægger Rådet den opgave at udstede »fornødne forordninger eller direktiver om anvendelsen af principperne i artiklerne 85 og 86«;

61. heraf kan det ikke udledes, at det er Rådet forbudt at bemyndige Kommissionen til ad forordningsvejen at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for gennemførelsen af de bestemmelser, som Rådet har vedtaget inden for rammerne af sin opgave;

62. traktatens artikel 155, der med henblik herpå bestemmer, at Rådet kan overføre beføjelser til Kommissionen, begrænser ikke denne bemyndigelse til beføjelser uden for forordningsområdet.

63. Rådet har ved forordning nr. 17, artikel 19 fastslået retten for virksomheder, der er parter i en procedure i henhold til denne forordning, til at blive hørt af Kommissionen;

64. Rådet har ved samme forordnings artikel 24 bemyndiget Kommissionen til at fastsætte gennemførelsesbestemmelser vedrørende disse høringer;

65. da Kommissionens høring af de pågældende parter principielt er foreskrevet af Rådet, udgør bestemmelserne om den fremgangsmåde, der skal følges i så henseende, hvor vigtige de end måtte være, gennemførelsesforanstaltninger i betydningen af ovennævnte artikel 155;

66. Rådet kunne derfor betro den til gennemførelsen af denne procedure kompetente myndighed opgaven at fastsætte enkelthederne herfor;

67. den af den sagsøgende virksomhed rejste indsigelse om ulovlighed af forordning nr. 17, artikel 24 er derfor ubegrundet.

68. Den sagsøgende virksomhed gør desuden gældende, at det forslag til forordning nr. 17, der blev forelagt Parlamentet, ikke hjemlede overførelse af beføjelser til Kommissionen, således at Parlamentet ikke har kunnet tage stilling til dette punkt.

69. Det ovennævnte forslag indeholder i den version, der var genstand for Parlamentets udtalelse til gunst herfor (JO 1961, s. 1416), i artikel 20 en bestemmelse, der i det væsentlige er identisk med bestemmelsen i forordning nr. 17, artikel 24;

70. dette anbringende er derfor ubegrundet.

VI — Anbringendet vedrørende forvaltningsmyndighedens sammensætning

71. Den sagsøgende virksomhed gør gældende, at der er sket krænkelse af et almindeligt princip om kontinuitet i sammensætningen af den forvaltningsmyndighed, der behandler et tilfælde, som kan føre til pålæggelse af en bøde.

72. Dette anbringende er ubegrundet, da der ikke eksisterer et sådant almindeligt princip.

VII — *Søgsmålsgrunden vedrørende krænkelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende begrundelse*

73. Den sagsøgende virksomhed fremsætter under synspunktet krænkelse af væsentlige formforskrifter en række anbringender vedrørende begrundelsen for den omtvistede beslutning;

74. den anfører for det første, at beslutningen fortier vigtige dele af dens svarskrift vedrørende fremstillingen af klagepunkter, der især vedrørte særegenhederne på markedet for farmaceutiske produkter og områdebeskyttelsens manglende genstand;

75. disse fortielser skulle forhindre enhver kontrol af Kommissionens beføjelse til i medfør af traktatens artikel 85 at intervenere som følge af en potentiel hindring for handelen mellem medlemsstaterne.

76. Kommissionen skal i medfør af traktatens artikel 190 begrunde sine beslutninger og anføre de faktiske forhold, som foranstaltningens retmæssighed afhænger af, såvel som de overvejelser, der har foranlediget den til at træffe beslutningen;

77. det er imidlertid ikke nødvendigt, at Kommissionen går ind på alle de faktiske og retlige omstændigheder, som parterne har fremført under den administrative procedure;

78. hvad særlig angår beslutninger, hvorved der pålægges bøder, må begrundelsen anses for tilstrækkelig, når den klart og sammenhængende angiver de faktiske og retlige overvejelser, som domfældelsen af de pågældende hviler på, således at de vigtigste elementer i Kommissionens tankegang er tydelige for parterne såvel som for Domstolen.

79. Det fremgår af beslutningen, at Kommissionen har ment, at situationen på markedet for farmaceutiske produkter ikke var afgørende for fastslåelsen af en krænkelse af traktatens konkurrenceregler;

80. Kommissionen har derfor ikke krænket væsentlige formforskrifter ved i begrundelsen for sin afgørelse at udelade synspunkter, som den med rette eller urette anser for sagen uvedkommende;

81. for så vidt angår områdebeskyttelsen, fremstiller beslutningen klart og sammenhængende de faktiske og retlige grunde, i henhold til hvilke Kommissionen har beskyldt den sagsøgende virksomhed for sammen med andre virksomheder at have foretaget en opdeling af markederne inden for Fællesskabet;

82. de ovennævnte anbringender er derfor ubegrundede.

83. Den sagsøgende virksomhed gør dernæst gældende, at visse af betragtningerne i beslutningen er selvmodsigende.

84. Da den sagsøgende virksomhed har begrænset sig til at angive disse overvejelser uden at uddybe sin påstand, kan denne søgsmålsgrund dog ikke tages til følge.

85. Den sagsøgende virksomhed anfører desuden, at den omtvistede beslutning indeholder ubegrundede eller utilstrækkeligt begrundede påstande.

86. For så vidt angår de kritiserede passager i begrundelsen vedrørende de ulemper, som kartellet har forårsaget køberne, drejer det sig om overvejelser, der ikke har nogen afgørende betydning for Kommissionens tankegang.

87. For så vidt angår indvendingen om utilstrækkelig begrundelse vedrørende de i beslutningens nr. 24, stk. 2 og 3 indeholdte påstande, henhører dette anbringende under beviset for de forhold, der ligger til grund for beslutningen, hvorfor det vil være at efterprøve under realiteten;

88. de i Kommissionens beslutning indeholdte oplysninger i så henseende er tilstrækkelige til at muliggøre forståelsen af Kommissionens tankegang og Domstolens efterprøvelse;

89. disse anbringender er derfor ubegrundede.

90. Den sagsøgende virksomhed anfører desuden, at Kommissionen har krænket forordning nr. 99, artikel 4, da bestemte passager i den omtvistede beslutning — der især vedrører det retlige omfang af de ovennævnte gentlemen's agreements, eksportaftalen og den kvantitative udligning — ikke er indeholdt i fremstillingen af klagepunkter eller befinder sig der i nogen anden form.

91. Beslutningen skal ikke nødvendigvis være en kopi af fremstillingen af klagepunkter;

92. Kommissionen skal faktisk tage hensyn til resultatet af den administrative procedure, hvis det drejer sig om at frafalde klagepunkter, der viser sig ikke at være tilstrækkeligt begrundede, eller hvis det drejer sig om, såvel faktisk som retligt, at tilrettelægge og supplere sin argumentation til støtte for de klagepunkter, som den opretholder;

93. sidstnævnte mulighed er ikke i strid med den i ovennævnte artikel 4 hjemlede ret til forsvar;

94. denne bestemmelse er overholdt, hvis beslutningen ikke beskylder de pågældende for andre overtrædelser end de i fremstillingen af klagepunkter nævnte og kun tager hensyn til faktiske forhold, som de pågældende har haft lejlighed til at udtale sig om;

95. der fremgår ingen sådan bebrejdelse af sammenligningen mellem den fremstilling af klagepunkter, der blev meddelt den sagsøgende virksomhed den 30. juli 1968, og ordlyden af den omtvistede beslutning;

96. dette anbringende er derfor ubegrundet.

97. Den sagsøgende virksomhed fremfører endelig, at Kommissionen har krænket et almindeligt retsprincip, ifølge hvilket de retsundergivne skal oplyses om mulighederne for at klage og de herfor gældende frister.

98. Da den sagsøgende virksomhed har indgivet sit søgsmål inden for fristerne, er denne søgsmålsgrund uden genstand.

VIII — *Anbringendet vedrørende offentligheden omkring beslutningen*

99. Den sagsøgende virksomhed beskylder Kommissionen for at have krænket de grundsætninger, som forordning nr. 17, artikel 21 hviler på, ved at meddele den omtvistede beslutning til pressen og ved at offentliggøre dens fulde ordlyd i Journal officiel des Communautés, skønt den ikke er opført blandt de beslutninger, hvis offentliggørelse er foreskrevet i den nævnte artikel;

100. sagsøgte skal herved have påvirket den offentlige mening til skade for den sagsøgende virksomheds omdømme og børsmæssige stilling.

101. Forordning nr. 17, artikel 21, der foreskriver offentliggørelse af bestemte beslutninger, omfatter ikke de i henhold til nævnte forordnings artikel 15 trufne beslutninger;

102. selv om Kommissionen ikke var forpligtet til at offentliggøre den omtvistede beslutning, var der dog intet i den ovennævnte artikel 21's indhold eller ånd,

der forhindrede den i at foretage en sådan offentliggørelse, for så vidt som denne ikke udgjorde en afsløring af virksomhedernes forretningshemmeligheder;

103. den af Kommissionens tjenestegrene foretagne meddelelse til pressen ændrede hverken betydningen eller indholdet af beslutningen;

104. den herved skabte offentlighed omkring beslutningen kan endog bidrage til at sikre overholdelsen af traktatens konkurrenceregler;

105. det pågældende anbringende er derfor ubegrundet.

D — Vedrørende realiteten

I — *Kvalificeringen og varigheden af den indgåede gentlemen's agreement*

106. Den sagsøgende virksomhed anfører, at Kommissionen med henblik på artikel 85 har anset eksportaftalen vedrørende handelen med tredjelande og den gentlemen's agreement, der regulerede medlemmernes adfærd på det fælles marked, som en udelelig helhed;

107. til forskel fra eksportaftalen skulle den pågældende gentlemen's agreement ikke have udgjort en aftale i betydningen af artikel 85, stk. 1, og under alle omstændigheder skulle den være ophørt definitivt ved udgangen af oktober 1962;

108. den adfærd, som parterne har udvist i henhold til eksportaftalen, skulle ikke muliggøre den slutning, at de er fortsat med at anvende de konkurrencebegrænsninger, der oprindeligt var fastsat i den indgåede gentlemen's agreement;

109. de modsatte slutninger, som den omtvistede beslutning når frem til, skulle være fejlagtige, fordi de hviler på urigtige konstateringer.

110. Den gentlemen's agreement, hvis eksistens indtil slutningen af oktober 1962 er anerkendt af den sagsøgende virksomhed, havde til formål at begrænse konkurrencen på det fælles marked;

111. parterne i eksportaftalen havde indbyrdes erklæret sig rede til at efterkomme den omhandlede gentlemen's agreement og indrømmer at have efterkommet den indtil slutningen af oktober 1962;

112. dette dokument udgjorde altså det nøjagtige udtryk for kartelmedlemmernes fælles vilje vedrørende deres adfærd på det fælles marked;

113. desuden indeholdt det en klausul, ifølge hvilken en krænkelse af den indgåede gentlemen's agreement ipso facto udgjorde en krænkelse af eksportaftalen;

114. der må under disse omstændigheder tages hensyn til denne sammenknytning ved kvalificeringen af den foreliggende gentlemen's agreement i forhold til de ved artikel 85, stk. 1 forbudte kategorier af retsakter.

115. Kommissionen støtter sin opfattelse vedrørende forlængelsen af den pågældende gentlemen's agreement indtil februar 1965 på dokumenter og erklæringer, som hidrører fra kartelmedlemmerne, og hvis uklare og endda selvmodsigende indhold ikke gør det muligt at afgøre, om virksomhederne under deres møde den 29. oktober 1962 havde til hensigt at bringe den omtalte gentlemen's agreement til ophør;

116. virksomhedernes adfærd på det fælles marked efter den 29. oktober 1962 må derfor undersøges ud fra de fire synspunkter, der vedrører opdelingen af de nationale markeder, fastsættelsen af fælles priser, vedtagelsen af salgskvoter og forbudet mod fremstilling af syntetisk kinidin.

II — *Beskyttelsen af producenternes hjemmemarkeder*

117. Den foreliggende gentlemen's agreement sikrede producenterne i de forskellige medlemsstater beskyttelse af deres hjemmemarkeder;

118. når udenlandske producenter efter 1962 foretog leveringer af en vis betydning til et af disse markeder, således som det blev tilfældet med salgene af kinin og kinidin i Frankrig, tilpassede de sig i det væsentlige til de interne franske priser, der var højere end priserne for udførsel til tredjelande;

119. tilsyneladende ændrede det ubetydelige handelsvolumen mellem de andre medlemsstater, som var omfattet af klausulen om national beskyttelse, sig ikke til trods for de betydelige prisforskelle, der praktiseredes i hver af disse stater;

120. afvigelserne mellem disse staters nationale lovgivninger er ikke tilstrækkelig til at forklare hverken disse prisforskelle eller den væsentlige mangel på vareudvekslinger;

121. de hindringer, der som følge af forskellene mellem de nationale retsregler om farmaceutiske mærkevarer kan opstå for handelen med kinin og kinidin, kan ikke virkningsfuldt påberåbes til forklaring af disse forhold;

122. den brevveksling, der fandt sted i oktober-november 1963 mellem eksportaftalens parter vedrørende beskyttelsen af hjemmemarkederne, bekræftede kun virksomhedernes vilje til at lade denne tingenes tilstand uforandret;

123. Nedchem bekræftede yderligere denne vilje under de pågældende virksomheders møde den 14. marts 1964 i Bruxelles;

124. det fremgår af disse omstændigheder, at producenterne, for så vidt angår den begrænsning af konkurrencen, der udspringer af deres beskyttelse af hjemmemarkederne, er fortsat med efter mødet den 29. oktober 1962 at efterkomme den pågældende gentlemen's agreement af 1960 og har bekræftet deres fælles vilje i så henseende.

125. Den sagsøgende virksomhed gør gældende, at opdelingen af hjemmemarkederne, således som den fremgår af brevvekslingen af oktober-november 1963, især på grund af knapheden på råstoffer var uden nogen betydning for konkurrencen på det fælles marked.

126. Som det fastslås i den omtvistede beslutning, er det til trods for knapheden på råstoffer og en stigning i efterspørgslen af de pågældende varer først i 1964 efter indstillingen af de fra den amerikanske forvaltning hidrørende leveringer til Nedchem, at faren for en mangelsituation viser sig;

127. i øvrigt kan en situation af denne art ikke lovliggøre et kartel, som har til formål at begrænse konkurrencen på det fælles marked, og som påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne,

128. opdelingen af hjemmemarkederne havde til formål at begrænse konkurrencen og samhandelen inden for det fælles marked;

129. det forhold, at dette kartel i praksis, når truslen om knaphed på råstoffer har vist sig, vil kunne have ringere virkninger på konkurrencen og den internationale handel end i en normal periode, kan intet ændre ved det forhold, at parterne ikke er ophørt med at afstemme deres handlemåde;

130. i øvrigt har den sagsøgende virksomhed ikke fremført noget afgørende element, der gør det muligt at fastslå, at den er ophørt med at handle i overensstemmelse med kartellet før udløbet af eksportaftalen;

131. søgsmålsgrundene vedrørende den del af beslutningen, der angår fortsættelsen af aftalen om beskyttelse af producenternes hjemmemarkeder indtil begyndelsen af februar 1965, er derfor ubegrundede.

III — *Den fælles fastsættelse af salgspriserne*

132. For så vidt angår den fælles fastsættelse af salgspriserne for de ikke opdelte markeder, dvs. Den belgisk-luxembourgske økonomiske Union og Italien, foreskrev den indgåede gentlemen's agreement anvendelsen på disse salg af den prisliste for udførsel til tredjelande, der var fastsat efter fælles overenskomst i henhold til eksportaftalen;

133. producenternes fælles fastsættelse af salgspriserne for næsten alt det på det fælles marked afsatte kinin og kinidin er egnet til at påvirke handelen mellem medlemsstaterne og begrænser i alvorlig grad konkurrencen på det fælles marked;

134. hvis, som sagsøgte hævder, parterne i eksportaftalen fortsatte med indtil februar 1965 at anvende deres løbende udførselspriser på deres leveringer til de ovennævnte medlemsstater, følger det heraf, at de er fortsat med at efterkomme den del af den pågældende gentlemen's agreement, der vedrører den fælles fastsættelse af salgspriser.

135. For så vidt angår perioden mellem november 1962 og april 1964, udviser de af sagsøgte fremlagte opgørelser en væsentlig og konstant overensstemmelse mellem de inden for rammerne af kartellet fastsatte priser for udførsel og de af de deltagende parter, herunder den sagsøgende virksomhed, anvendte priser for deres salg på de ikke beskyttede hjemmemarkeder inden for Fællesskabet;

136. når disse priser afviger fra eksportprislisten, skyldes dette rabatter eller tillæg, der i almindelighed svarer til dem, som er aftalt under den nævnte gentlemen's agreement;

137. den sagsøgende virksomhed har ikke ført noget bevis for rigtigheden af denne påvisning;

138. desuden er den prisforhøjelse på 15 %, som den 12. marts 1964 blev vedtaget i fællesskab i henhold til eksportaftalen, og som gjorde det muligt at overvinde Nedchems modstand, også, skønt denne virksomhed havde foretrukket fortsat at anvende lavere priser, blevet anvendt ensartet på leveringer til Italien, Belgien og Luxembourg;

139. disse omstændigheder viser, at parterne i eksportaftalen er fortsat med på området for salgspriser også efter oktober 1962 at forholde sig på det fælles marked, som om den i 1960 indgåede gentlemen's agreement fortsat var i kraft.

140. Kartelmedlemmernes adfærd på prisområdet fra maj 1964 er først blevet grundigt undersøgt, efter at Domstolen under den mundtlige forhandling har rettet spørgsmål herom til sagsøgte;

141. det fremgår af de af parterne meddelte oplysninger, at et kartelmedlem i løbet af 1964, navnlig fra maj måned, i et stigende antal tilfælde har anvendt priser, der afviger fra de løbende udførselspriser, uden at sagsøgte dog har været i stand til på overbevisende måde at forklare, hvorledes dette forhold lader sig forene med den fortsatte opretholdelse af den pågældende aftale;

142. undladelsen af at meddele de deltagende parter resultaterne af de i Italien og Belgien gennemførte undersøgelser forhindrede, at spørgsmålet kunne klarlægges og drøftes under den administrative procedure og bidrog muligvis til, at forhold, der skulle have været opklaret, forblev uoplyste;

143. under disse omstændigheder er det ikke tilstrækkelig godtgjort, at den sagsøgende virksomhed ifølge fælles aftale med de andre producenter har anvendt ensartede priser for salg i Den belgisk-luxembourgske økonomiske Union og Italien efter maj 1964;

144. perioden fra maj 1964 til februar 1965 må derfor lades ude af betragtning med henblik på krænkelsen.

IV — *Salgskvoterne*

145. For så vidt angår den med en udligningsordning forbundne fastsættelse af salgskvoter for det fælles marked, der udgjorde en supplerende garanti for opdelingen af hjemmemarkederne, anfører den sagsøgende virksomhed, at den nødvendige forudsætning for en sådan ordnings funktion, nemlig den gensidige underretning om de samlede salg, herunder de i Fællesskabet gennemførte, ikke længere var opfyldt efter oktober 1962.

146. Det fremgår ikke klart, at de salgsunderretninger mellem de deltagende parter, som af sagsøgte er fremlagt til støtte for den modsatte opfattelse, også angår leveringer til det fælles marked;

147. tværtimod henviser disse dokumenter i almindelighed udtrykkeligt til »eksportsalg«, med hvilket udtryk kartelmedlemmerne sædvanligvis betegnede salg til tredjelande;

148. det fremgår desuden af en brevveksling i januar 1964 mellem to medlemmer af kartellet, at endog meddelelsen af opgørelserne over disse eksportsalg ikke længere fandt sted regelmæssigt;

149. selv sagsøgte antager i grundene til den omtvistede beslutning, at den til sikring af kvoterne fastsatte udligningsordning ikke blev anvendt i årene 1963—1964 som følge af knapheden på råstoffer og stigningen i efterspørgslen, der bevirkede, at kartelmedlemmerne ikke længere havde interesse i indbyrdes at foretage udligningsleveringer til hinanden.

150. Sagsøgte har under retsmødet fremlagt en tabel over de af Nedchem, Boehringer og Buchler fra 1962 til 1964 afsatte mængder kinin for at påvise, at disse mængder udtrykt i procent af summen af kvoterne ikke for dette tidsrum afviger mærkbart fra de kvoter, der var tildelt hver af disse virksomheder inden for rammerne af kartellet, og at kvotaordningen derfor også har fungeret efter 1962.

151. Det fremgår imidlertid af denne tabel, der i øvrigt ikke tager hensyn til salgene af kinidin, at der for hver af de tre virksomheder består ikke ubetydelige forskelle i forhold til deres egne kvoter, selv hvis man går ud fra et gennemsnit for de sidste to år;

152. desuden har de af Kommissionen fremlagte taloplysninger en global karakter, der omfatter de pågældende virksomheders samlede salg af kinin og således ikke lader ane, hvordan disses adfærd har udviklet sig på det fælles marked;

153. i mangel af tilstrækkelige beviser for fortsættelsen af kvotaordningen for salg inden for det fælles marked efter oktober 1962 vil den sagsøgende virksomheds anbringende vedrørende denne del af den omtvistede beslutning være at anse for begrundede.

V — *Produktionsbegrænsningerne for syntetisk kinidin*

154. Den ovennævnte gentlemen's agreement forbød gruppen af franske virksomheder at producere syntetisk kinidin;

155. disse forbud havde, på baggrund af alvoren af de restriktioner, der var pålagt virksomhederne i en medlemsstat til fordel for virksomheder i andre medlemsstater og under hensyn til disse virksomheders betydning på det pågældende marked, klart til formål at begrænse konkurrencen inden for det fælles marked og var egnede til at påvirke handelen mellem medlemsstaterne;

156. den påberåbte omstændighed, at de franske virksomheder ikke på tidspunktet for indgåelsen af den pågældende aftale var i stand til at fremstille syntetisk kinidin, kan ikke lovliggøre en sådan restriktion, der berøver dem enhver mulighed for at påbegynde et sådant foretagende.

157. De franske virksomheders samtykke til denne begrænsning af deres handlefrihed lader sig forklare under hensyn til den interesse, som de — på grund af de særlig høje priser, som de anvendte i Frankrig for deres produkter — havde i at sikre den områdebeskyttelse, som de havde fordel af på deres hjemmemarked;

158. under hensyn til den således eksisterende sammenhæng mellem de to nævnte konkurrencebegrænsninger kan det med rimelighed sluttes, at pruduktionsforbudet har bestået lige så længe som områdebeskyttelsen;

159. ganske vist har Boehringer i 1964 meddelt det i kartellet forblivende engelske medlem, som den indgåede gentlemen's agreement pålagde samme forbud som de franske virksomheder, en licens til fremstilling af kinidin, men denne omstændighed ændrer intet ved, hvad der allerede er fastslået om forholdene mellem de franske virksomheder og de tyske og nederlandske medlemmer af kartellet;

160. muligvis har beskyttelsen af hjemmemarkederne som følge af den ved den omtvistede beslutning (nr. 29, sidste stykke) fastslåede knaphed på råvarer ikke i

sin sidste periode haft betydningsfulde virkninger på konkurrencen og vareudvekslingen mellem medlemsstaterne, men afgørende er det, at kartellet bestod indtil februar 1965;

161. i mangel af holdepunkter for det modsatte og under hensyn til den ovennævnte sammenhæng mellem de to sider af kartellet må det lægges til grund, at den aftale, der begrænsede de franske virksomheders produktionsfrihed, havde samme varighed;

162. den sagsøgende virksomheds anbringender i så henseende er derfor ubegrundede.

VI — *Samlet bedømmelse af kartellet på det fælles marked*

163. Det fremgår af alt det foregående, at den sagsøgende virksomhed sammen med andre producenter af kinin og kinidin har deltaget i et ved EØF-traktatens artikel 85 forbudt kartel;

164. dette kartel er i de fleste henseender fortsat med at bestå, også efter mødet den 29. oktober 1962;

165. kun med henblik på anvendelsen af salgskvoter består der alvorlig tvivl om kartellets opretholdelse efter 1962;

166. den omstændighed, at virksomhederne muligvis ikke fortsatte med at anvende kvotaordningen, synes imidlertid ikke at have forbedret konkurrencebetingelserne mærkbart, da virksomhederne vedvarende opretholdt priser, som var fastsat i fællesskab, på ensartet måde anvendte fælles prisforhøjelser for deres leveringer på det fælles marked i marts og oktober 1964 og endelig inden for rammerne af eksportaftalen vedtog at bibeholde beskyttelsen af de respektive hjemmemarkeder og forbudet for de franske virksomheder mod at fremstille syntetisk kinidin;

167. anvendelsen af ensartede priser for leveringerne til Italien, Belgien og Luxembourg har dog kun kunnet fastslås for tiden indtil april 1964;

168. selv om det endelig måtte antages, at eksportaftalen kunne fungere uafhængigt af aftalen vedrørende det fælles marked, må det dog fastslås, at kartelmedlemmerne faktisk har lagt stor vægt på at anvende begge aftaler i forening;

169. selv om eksportaftalen fra oktober 1963 blev erklæret for »hvilende«, fremgår det klart såvel af de af de deltagende parter under deres efterfølgende møder fremsatte erklæringer som af deres efterfølgende samlede adfærd, at de stadig havde interesse i at opretholde denne aftale, især med henblik på dens eventuelle benyttelse på det fælles marked.

VIII —*Anbringender vedrørende bøden*

170. Den sagsøgende virksomhed beskylder Kommissionen for at have pålagt den en bøde for en krænkelse, der allerede var bragt til ophør;

171. de i forordning nr. 17, artikel 15, stk. 2 omhandlede bøder har ifølge den sagsøgende virksomhed karakter af tvangsbøder og ikke af strafsanktioner.

172. De i forordning nr. 17, artikel 15 omhandlede sanktioner har ikke karakter af tvangsbøder;

173. de har til formål såvel at straffe ulovlig adfærd som at forhindre gentagelse heraf;

174. dette mål kan ikke nås på adækvat vis, hvis anvendelsen af en sanktion er begrænset til de aktuelle krænkelser;

175. Kommissionens beføjelse til at pålægge sanktioner berøres ikke af det forhold, at den adfærd, der udgør krænkelsen, og muligheden for, at den kan have skadelige virkninger, er ophørt;

176. ved bedømmelsen af krænkelsens grovhed med henblik på fastsættelse af bødens størrelse skal der især tages hensyn til arten af konkurrencebegrænsningerne, antallet og vigtigheden af de pågældende virksomheder, den af hver af disse kontrollerede markedsandel inden for Fællesskabet såvel som markedssituationen på tidspunktet for krænkelsen.

177. Den sagsøgende virksomhed rejser indsigelse om ulovlighed af ovennævnte artikel 15 med den begrundelse, at den i denne bestemmelse fastsatte bødeordning adskiller sig væsentligt fra det kommissionsforslag, som Europa-Parlamentet blev hørt om.

178. Det forslag til forordning, som blev forelagt Parlamentet, er som helhed ikke blevet ændret i selve sit indhold;

179. indsigelsen om ulovlighed er derfor ubegrundet.

180. Den sagsøgende virksomhed anmoder Domstolen om at ophæve eller i det mindste nedsætte bøden væsentligt, fordi den til grund herfor liggende krænkelse er af »rent formel« natur;

181. sagsøger gør desuden gældende, at der ikke består noget rimeligt forhold mellem den pålagte bøde og den begåede krænkelse, især fordi den sagsøgende virksomhed inden for kartellet altid er gået ind for opretholdelse af lave priser.

182. Det fremgår af de allerede fremsatte overvejelser vedrørende anbringenderne med hensyn til de i den omtvistede afgørelse indeholdte konstateringer af de faktiske omstændigheder, at krænkelsen ikke er af rent formel natur;

183. den omtvistede beslutning anfører udtrykkeligt under nr. 40, stk. 3, at den sagsøgende virksomhed ved flere lejligheder har udtalt sig til fordel for relativt lave salgspriser;

184. Kommissionen har således taget hensyn til dette element ved bødens fastsættelse;

185. på grund af den skete hensyntagen til formildende omstændigheder til fordel for den sagsøgende virksomhed er den bøde, som blev pålagt den, i forhold til de bøder, der pålagdes kartellets øvrige medlemmer, proportionalt lavere end den kvota, som den rådede over inden for kartellet;

186. den relativt store bøde, som blev pålagt den sagsøgende virksomhed, retfærdiggøres imidlertid især af, at denne virksomhed besad den største markedsandel for de pågældende produkter, når der tages hensyn til den store indflydelse, som den udøvede under udarbejdelsen og gennemførslen af aftalerne, og til den grove og forsætlige karakter af de krænkelser, som den begik.

187. De i den omtvistede beslutning indeholdte konstateringer af de af den sagsøgende virksomhed begåede krænkelser er derfor i det væsentlige begrundede;

188. undladelsen af at fastsætte salgskvoter for perioden mellem november 1962 og februar 1965 og salgspriser for perioden maj 1964 til februar 1965, som ikke på mærkbar måde har mindsket grovheden af de af kartellet følgende konkurrencebegrænsninger, kan kun retfærdiggøre en ringe nedsættelse af bøden;

189. denne vil være at nedsætte til 200 000 regningsenheder.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Annullationssøgsmålet forkastes.**

1. **Beslutningen af 16. juli 1969 (JO L 192, s. 5 ff) fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ændres, for så vidt som den i artikel 1 fastslår, at den sagsøgende virksomhed har anvendt klausulerne i den indgåede gentlemen's agreement vedrørende kvota- og udligningsordningen i perioden november 1962 til februar 1965 og fastsættelsen af priser og rabatter for udførslerne af kinin og kinidin i perioden maj 1964 til februar 1965.**

3. **Den bøde, som er pålagt den sagsøgende virksomhed ved nævnte beslutning, nedsættes til 200 000 regningsenheder.**

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juli 1970.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSEPH GAND FREMSAT DEN 10. JUNI 1970

Høje Ret.

De af det nederlandske selskab ACF Chemiefarma under nr. 41/69 og de tyske selskaber Buchler og Boehringer Mannheim under nr. henholdsvis 44/69 og 45/69 indgivne søgsmål medfører, at Domstolen for første gang skal træffe afgørelse vedrørende en beslutning, hvorved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, efter at have konstateret, at nogle virksomheder har krænket bestemmelserne i Rom-traktatens artikel 85, pålægger disse virksomheder en bøde.

Hermed er betydningen givet af den dom, som Domstolen skal afsige. For det første i retlig henseende, fordi Domstolen især skal præcisere de procedurebetingelser, som de pågældende beslutninger er underkastet, dvs. om og inden for hvilken frist krænkelser af konkurrencebestemmelserne forældes, men også fordi Domstolen under hensyn til den fulde prøvelsesret, som Rådets forordning nr. 17, artikel 17 tillægger den, har fået forelagt den samlede tvist, fordi Domstolens beføjelse til at bedømme de faktiske forhold er ubegrænset, og fordi Domstolen på grundlag af den overbevisning, som den vil danne sig med henblik på eksistensen og grovheden af de krænkelser, som de sagsøgende selskaber beskyldes for at have begået, skal ophæve, nedsætte eller i givet fald forhøje bøden. Det skal tilføjes, at denne betydning i praksis ikke bliver mindre på grund af de store bøder, som er pålagt ved den omtvistede beslutning.

Da mødeprotokollerne fuldt ud gengiver de til grund for beslutningen liggende forhold, skal jeg begrænse mig til først ganske kort at anføre, hvorledes tvisten er opstået. I begyndelsen af 1967 tilgik der Kommissionens tjenestegrene et antal dokumenter og oplysninger af amerikansk oprindelse vedrørende det internationale kininkartels virksomhed; dette var oprettet mellem virksomheden NV Nederlandsche Combinatie voor de Chemische Industrie — der i almindelighed er kendt under navnet Nedchem og i øjeblikket hedder Chemiefarma — selskaberne Boehringer Mannheim og Buchler, en gruppe af tre franske virksomheder, og to engelske virksomheder, Carnegies og Lake & Cruickshank. De nævnte tjenestegrene foretog i juli og november 1967, under de i forordning nr. 17, artikel 14 fastsatte betingelser, nogle undersøgelser ved de seks virksomheder, der havde sæde inden for det fælles marked; der blev også foretaget undersøgelser ved belgiske og italienske virksomheder, der havde købt kinin. Under hensyn til resultatet af disse undersøgelser indledte Kommissionen ex officio en procedure og meddelte den 30. juli 1968 virksomhederne de klagepunkter, som den havde fastslået. Virksomhederne afgav skriftlige erklæringer og blev hørt den 11. og 12. februar 1969. Derefter traf Kommissionen den 16. juli 1969, efter at Det rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål havde afgivet udtalelse, den omtvistede beslutning, der blev offentliggjort i Journal Officiel L 192, den 5. august 1969 (s. 5 ff).

Begrundelserne for denne beslutning er inddelt i fire dele. Kommissionen anfører først de på hinanden følgende faser for indgåelsen og anvendelsen af de forskellige aftaler mellem virksomhederne (I). Den fastslår dernæst, at disse aftaler gennem forskellige foranstaltninger, som den opregner (fastsættelse af salgspriser for kinin og kinidin, opdeling af markederne, fastsættelse af leveringskvoter og en mængdeudligningsordning, begræns-